

NEW ZEALAND nyt

Nyhedsbrev nr. 8

13. marts 2009

Muriwai Beach, Matakoe Kauri museum,
Whangarei løvepark, Auckland, hjemturen

Mandag d. 9. marts 2008 (Kjesten)

Det regnede også natten mellem søndag og mandag - temmelig meget endda - men heldigvis vågnede vi til tørvejr. Vejret var endnu engang af betydning for os, da vi ville ud til sulekolonien, da vore mesterfotografer gerne ville have bedre lys end dagen før. Lige før kolonip-pladsen opdagede Flemming, at der var et regnvejr på vej ude fra havet. Ganske få minutter efter styrtregnede

det, og en kraftig blæst fik camperen til at vippe voldsomt. Efter 5 minutter skinnede solen igen. Det var en sælsom oplevelse, og camperen blev ren på den ene side.

Fotograferne gik ud til observationsstedet for at fotografere flere suler (eller var det måske de samme som dagen før?), og Merete og jeg gik i gang med at redigere nyhedsbrev nr. 7. Vi nåede ikke at blive færdige, før Bent kom tilbage for at sige, at vi måtte med derud, da det var meget flottere end dagen før. Ganske rigtigt: lyset var bedre, og havet var vildere. Der var nogle flotte brændinger hele vejen rundt. Igen kunne vi se en byge nærme sig ude over havet, og vi skyndte os tilbage til bilen, så meget at Merete gled i gruset, slog knæet og fik skrabsår på den ene håndflade. Heldigvis holdt både bukser og jakke, men der gik lige et par timer, inden hun kunne strikke igen.

I Helensville så vi et par flotte gamle huse, Flemming fik fotograferet flag, og på det lokale turistkontor indhentede vi oplysninger om aktiviteter i Whangarei til dagen efter.

Frokosten blev indtaget i vejsiden lige før vores næste aktivitet, besøg på Kauri Museum i Matakoe. Vi fik et informationsblad udleveret - på dansk! Kauri-træet er i dag fredet, da der er blevet drevet rovdrift til forbrug. Kauri er det største og mest berømte af de træer, der er hjemmehørende i NZ, og det vokser kun i den subtropiske del af Nordøen. Træet

kan blive op til 60 m og mellem 2.000 og 4.000 år gammelt. Træet er meget hårdt, og det giver noget af den bedste form for tømmer i verden. De lange brede fejlfri planker er blevet brugt til mange formål. Mosekauri er tømmer, som er gravet frem af jorden. Datering med kulstofmetoden har vist, at træstammer blev begravet for op til 50.000 år siden. Museet viste

eksemplarer af den gamle mose-kauri. Bl.a. så vi et smukt bord produceret af en 45.000 år gammel kauri. Man bliver ganske paf og ydmyg, når man står ved et stadig anvendelig træ af så høj en alder, og så stadigvæk så smukt.

Harpiksen fra dette fantastiske træ kaldes kauri-gummi. Der vistes ravklumper af forstenet harpiks i utrolige former og farver - også med store insekter og sommerfugle. Mange smykker og andre pyntegenstande var blevet lavet af denne form for rav. Maorierne brugte kauri-gummiet til madlavning og belysning, fordi det brænder godt. De brugte det også som pigment i deres tatoveringer og som tyggegummi. Europæerne brugte kauri-gummiet bl.a. til produktion af fernis af høj kvalitet. Maorierne er ret vrede over europæernes store over-forbrug af dette stolte træ..

Vi brugte ca. 2 timer på museet, som ud over de kæmpestore stykker træ også viste arbejdet med træfældningen og gummi-udvinding og -behandling, En afdeling viste forskellige former for savmølle-produktion igennem tiderne.

For at komme tilbage til hovedvejen kørte vi først over en flod med mangrove-træer. Senere så vi flere mangroveskove. De er kun på den nordlige del af Nordøen. Derefter måtte vi køre ad et langt stykke grusvej (uf). Hovedvejen, som går fra Auckland mod nord bragte os til Whangarei, hvor vi lige nåede at komme ind på turistkontoret, inden det lukkede kl. halv seks.

På bagsædet havde vi "opdaget" en aktivitet i Whangarei. I A.H. Reed Memorial Kauri Park er der en træ-top-vandring, hvor man går 14 m over skovbunden forbi en gruppe 500-800 år gamle kauritræer. (Vi havde for øvrigt på kauri museet stiftet bekendtskab med A.H. Reed, som har udgivet en del bøger om New Zealand, og som har beskrevet mange af sine vandringer gennem landet.) Stien fortsatte gennem skoven til Whangarei vandfaldet, som vi allerede havde haft planer om at se. Dette vandfald er et af de smukkeste i landet, og det var besværet værd at kravle/gå op ad en meget stejl skovsti. Det var herligt, at dagens

aktiviteter sådan kom til at hænge sammen, nu vi også fik set kauri-træer in natura, selv om de var ret unge i forhold til den alder, de kan opnå.

Efter det traditionelt daglige indkøb nåede vi ved 19-tiden en camperplads i byen, for morgendagen skulle også tilbringes i Whangarei.

Tirsdag d. 10. marts 2009 (Merete)

Denne morgen skulle vi tidligt op (igen), da vi havde bestilt en guidet tur i Zion Wildlife Gardens kendt fra udsendelserne om løvemanden i fjernsynet derhjemme.

Dette var en af de oplevelser, jeg havde set frem til i lang tid før vores rejse "down under". Vi havde imidlertid læst på internettet, at Craig Busch (løvemanden) var gået fallit, og at

hans mor efterfølgende havde puttet mange penge i

foretagendet, og at der havde været uoverensstemmelser om hvem, der bestemte i parken, samt at parken derfor var lukket. Vi havde derfor slået det ud af hovedet, inden vi tog hjemmefra. Vi havde spurgt til status for parken på turistkontoret i Helensville, og vi fik at vide, at aviserne jo desværre tit render med en halv vind, og at parken kørte helt normalt. Personalet på camperpladsen ringede dertil og bestille billetter. Zion Wildlife Gardens ligger lidt udenfor Wangarei, og eftersom det var på det tidspunkt, børnene skulle i skole, var det klogt at have lidt ekstra tid til at komme ud af byen.

Vi havde reserveret tid til rundvisning kl. 9.30, og da vi kom dertil kunne vi se et par gæster der var på gåtur med en tiger. Der var 42 store katte i store bure. Vores guide var fantastisk til at fortælle om dyrene. Der var almindelige bengalske tigre samt hvide tigre, løver og hvide løver, en sort panter, afrikanske sabelkatte, et

par geparder, som for øvrigt snart ventede "barn", og en bavian, som var blevet købt fra et cirkus. Vi var 9 personer, og rundvisningen varede halvanden time. Da vi kørte derfra satte vi vores danske flag op i bagruden, og straks kom der et endnu større dansk flag op i forruden af bilen bagved. Det var det unge par fra Danmark, som havde været på tigervandring, før vi kom ind i parken.

Herefter gik turen videre mod Auckland, men efter ikke så lang tid meldte sulten sig, og vi gjorde holdt på et smukt udsigtspunkt. Kort efter på vej derfra så vi en flok lyserøde får,

som åbenbart var reklame for en tilhørende restaurant.

Denne dag skulle vi betale 2 dollar i vejskat. Det var første gang, vi prøvede det, og man må sige, at det er det bedste stykke vej, vi indtil nu har kørt på - det bumpede slet ikke på bagsædet.

Da vi kom til Auckland havde vi et kort fotostop på nordsiden af havnen, inden vi skulle finde strikbutikken. Det lykkedes, selv om numrene på vejen omkring os var omkring nr. 1610, og vi skulle finde nr. 398. Vi var begyndt på vejen i en forkert bydel, så der var meget langt til det rigtige nummer. Vi fandt noget spændende garn, men desværre havde de ikke lige det, vi ledte efter.

Derefter gik turen ind til centrum. Flemming var god til at finde rundt, og vi fandt også en P-plads nede ved havnen. Vi gik en tur rundt og vi så en sejlbaad, der havde været med i Americas Cup, som nu er opstillet ved havnen. Vi var så heldige at finde en bar, hvor vi kunne sidde i solen og nyde en øl/sodavand og hvidvin. Derefter fandt vi vores hotel, som vi skulle have en overnatning på fra onsdag til torsdag. Vi havde også fået en aftale med camper firmaet om, at vi kunne aflevere camperen lidt senere end planlagt, nemlig kl 14. onsdag.

kl. 19.00 havde vi fundet camperpladsen, men - ups - vi havde glemt aftensmaden, så vi måtte lige fortsætte lidt. Der var ingen supermarkeder i sigte, så vi fandt en kinesisk "take away", hvor vi købte forårsruller og pommes frites. Dertil havde vi en skål salat i køleskabet, så aftensmaden var reddet.

Onsdag d. 11. marts 2009 (Kjesten)

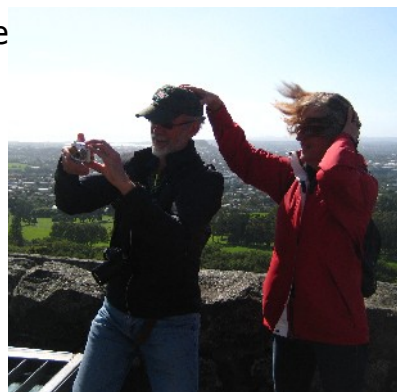
Det var vores sidste dag med auto-camperen, som nu havde været vort hjem i lidt mere end 4 uger. Utroligt, som man vænner sig til så lidt plads. Vi var tidligt oppe, da vi skulle tømme vognen for alle vore ting og sager. Puh, det var lige før, vi ikke kunne have det i vores kufferter, og der blev endda smidt lidt ud.

De af vore madvarer, der ikke skulle bruges til frokost, blev afleveret til en australsk nabo, også i en Tui Camper (med registreringsnummer et nr. fra os). De var lige kommet fra Melbourne dagen før og havde ikke fået købt så meget ind, så de var glade for vort bidrag. Vi fik en hyggelig sludder med Ian og Meg inden afkørsel og en adresse, hvis vi skulle komme i nærheden af Adelaide.

Vi kørte mod "One Tree Hill" - på den sidste oplevelses-tur i camperen. Bjerget er en

vulkantop i udkanten af Auckland, som iøvrigt dækker 42 vulkaner. Engang var det en maori fæstning, og på toppen står en obelisk som hyldest til maori-racen. Toppen blev kaldt One Tree Hill af europæerne, da der kun stod et enkelt træ, da de ankom. Det blev fældet i 1852 af arbejdere, der ikke fik mad nok! Siden havde man erstattet det med et træ, men maorierne havde skamferet det så mange gange i vrede over de hvide, så man i 2000 måtte fjerne det. Der står stadig en lille træstup.

I nærheden af vulkantoppen ligger et observatorium. Vi var lige et smut forbi, inden vi kørte ud i nærheden af stedet, hvor vi skulle aflevere camperen. Frokosten blev en slags restegilde, hvor vi forsøgte at tømme køleskabet. Det var underligt, at det var vores sidste måltid i camperen, og ulig andre frokost-stoppe-steder var der ikke så smuk en udsigt, selv om der dog var lidt grønt at se på. Der var en legeplads, så Merete gik i jobtræning.

Afleveringen af auto-camperen gik gnidningsløst. Vi havde nu heller ikke forventet andet. Vi var taknemmelige over at have kørt næsten 6.500 km gennem størstedelen af New Zealand uden problemer med køretøjet og også uden uheld. I taxa blev vi transporteret til hotellet Mercure Windsor på Queens Street i Auckland, ret centralt. Vi lavede aftale med chaufføren om, at han skulle køre os til lufthavnen næste dag.

Det var faktisk ret pudsigt at komme ind på hotel, hvor værelset var flere gange større end den plads, vi havde været 4 om at dele. Vores badeværelse var næsten lige så stort som beboelsesafdelingen af camperen.

Der blæste en voldsom "pelikan" igennem gaderne mellem de kæmpehøje skyskrabere, så det var lidt køligt at gå rundt. Jeg var så heldig at finde en garnbutik, hvor jeg kunne få et ekstra nøgle af den boucle-garn, jeg købte på Sydøen for et par uger siden. Jeg var nemlig ikke sikker på, der var garn nok. Vi fandt også en blomster-butik, der kunne fortælle os, hvordan blomsten ser ud på flax-planten, som vokser overalt i landet. Da det nu blæste så meget, at det slet ikke var hyggeligt at gå rundt, fandt vi den samme bar/cafe som dagen før. Servitricen kunne huske os: at jeg gerne ville have et glas chardonnay hvidvin, men blev lidt forbavset over, at Merete også ville have sådan et glas, og at "drengene" skulle have weiss-bier og ikke den lokale Tui-øl. Et af de sidste indkøb på turen blev foretaget, da Merete fandt sig en ekstra possum-trøje, og vi købte ind til morgenmad, som vi kunne indtage på vort hotelværelse, hvor der var mulighed for at lave kaffe/te, og vi både havde toaster og køleskab på værelset.

Der var enighed om, at vi skulle en tur i Sky Tower, NZ's højeste tårn (328 m). Vi gik de 360 grader rundt og fotograferede løs. Én ting var ret spøjst.

Nogle steder var gulvet rundt i kanten skiftet ud med 38 cm tyk glas, så det var lidt sjovt at tage billeder af sine sandal-tæer, hvor baggrunden var højhuse nedenunder.

Vi ville selvfølgelig gerne se byen med lys, så vi købte en kop kaffe/kakao i cafeen med god udsigt til byen. Da der samtidig var fuldmåne, blev der virkelig taget fotos – også af andre end os.

Det blev lidt sent, inden vi fik aftensmad. Valget faldt på en thai-restaurant ganske tæt på Sky Tower. Den havde faktisk i 2007 vundet pris for at være en rigtig god thai-restaurant. Vi havde startet turen med at spise thai-mad, så der var god mening i at slutte turen af med thai-mad. Vi var alle tilfredse med den mad, vi fik, og den thailandske øl smagte stadigvæk godt..

Hjemme på hotellet, fik vi den sidste aftens-foto-forestilling på NZ jord.

Torsdag d. 12. marts 2009 (Bent)

Vi sov længe på vores sidste dag i New Zealand. Dette af to årsager, vores program var ved at rinde ud, der var ikke så meget mere at se og netop den sidste dag, vidste vi, ville blive vores længste dag på rejsen. Så travlt havde vi ikke.

Vi mødtes kl. 8:30 til fælles morgenmad på Kjesten og Flemmings værelse, kaffe/the, ristet brød uden smør, ost og hamburgerryg, lyder lidt skrabet, men vores penge var efterhånden brugt op, så må man jo tilpasse sig. Det var vældig hyggeligt.

Vi gik hver til sit efter morgenmaden, Merete og jeg slentrede op ad Queens Street til Atrium on Elliot for at finde en blomster- og kunst-forretning. Merete havde på hotellet spurgt efter hvor man kunne købe blomster fra flaks, som vi havde set afblomstret overalt i New Zealand. Hun ville gerne se én i blomst. Vi havde hørt, at de skulle være meget smukke og blandt andet blive brugt til Valentins dag. Det lykkedes os at finde den anbefalede blomsterforretning, men ikke blomsten, det var uden for sæsonen.

Dernæst gik vi forbi Sky Tower, og det er altid værd at kigge op der, og ganske rigtig også idag. På den store platform i 192 meters højde stod der en gæst klar til at springe ud i bungy jump. Med det høje tårn som baggrund virkede faldet meget langsomt, desværre forsvandt udspringeren bag en anden bygning, så vi så ikke, hvorledes opbremsningen før gaden nedenfor tårnet fandt sted. Vi kom forbi Aucklands katedral, som fornylig er blevet

restaureret for 50 millioner NZ dollar. En smuk bygning både udvendig og indvendig. Derefter gik vi omkring havnen videre til vores hotel. Vi passerede det store lyskryds nær hotellet, for fodgængere er det meget specielt. Når fodgængerene må passere, gælder det i alle retninger, så rigtig mange vælger at gå skråt over krydset, hvilket ser meget rodet og aldeles uopdraget ud, men det fungerer vældig godt.

Flemming og Kjesten havde en sidste gave at købe. De havde besluttet sig for at købe en bestemt ting til Tanja, de havde set dagen før, men da vi havde været i flere gavebutikker (der vrimler med dem næsten overalt), tog det dem en tid at finde den rigtige. De gik også omkring havnen før de fandt hotellet, men vore veje krydsedes ikke.

Vi mødtes alle til en lille frokost på værelset, inden vi skulle checke ud kl. 12:00. Vi havde en aftale med gårsdagens chauffør om at blive afhentet kl. 12:30; en aftale han heldigvis holdt til punkt og prikke.

Trafikken til lufthavnen var lidt lettere end forventet, så vi nåede frem i god tid til indtjekning. Vi var meget spændte på vores bagage-vægt, nogle af os havde jo

købt og samlet mange ting til huse i New Zealand. Men takket være, at vi havde smidt de mest slidte underbukser væk og vores håndklæder samt Flemmings forråd af danske aviser ligeså, så holdt vi os alle under de foreskrevne 20 kilo hver. Merete og Kjestens indsamlede skaller, sten og sand undgik udrejsekontrollens røngtenscannere, hvilket naturligvis blev fejret med et par ekstra indkøb i de toldfrie butikker. Så vi kom glade og lettede for de sidste NZ-dollars til gaten for flight TG990 til Bangkok.

Vores hjemtur foregik ligesom udrejsen med Thai Airways, denne gang fra Auckland til Bangkok, knap 12 timers flyvning i Boeing 777. Det er den længste flyrejse, vi nogensinde har været på i ét stræk. Som beroligelse meddelte personalet os, at der ville blive serveret varm mad 2 gange samt sandwiches, inden vi skulle lande i Bangkok kl. 21:30 lokal tid. Merete og jeg faldt i snak med vores nabopassager i flyet. Ved at lytte, når hun talte til sine medrejsende, var det umuligt for mig at stedfæste hendes hjemland, så vi var nødt til at spørge. Hun var fra Slovenien, bosat i den tysk/italiensktalende del af Schweiz og gift med en italiener. Vi fik os en gevaldig sludder med hende, og hun var meget interesseret i at se vores billeder på pc'en, så de næste par timer gik hurtigt.

I Bangkok lufthavn stilede Merete og Kjesten direkte mod den første butik med orkideer, for sådan et sæt med 20 blomster måtte de absolut have med hjem. Vi havde 3 timer og 50 minutter i lufthavnen, det er bare lang tid. Men vi udnyttede tiden med at drikke kaffe,

cacao eller spise is, samt skrive dagens nyhedsbrev og se dagens billeder. Vi gik ombord i Boing 747 TG950 mod København ved midnatstid (Bangkok)

Fredag den 13. marts 2009 (Kjesten)

Vi landede med et gevaldigt bump i København kl. 06.00 fredag morgen. Bumpet skyldtes enten den kraftige sidevind på banen eller måske noget med for mange "kokke". Det lykkedes Flemming og Bent at komme i cockpittet efter landingen, og der fik de syn for sagen i det univers. Der er plads til 4 piloter, men normalt går 2 af dem ind i soverummet umiddelbart bag cockpittet når flyet er i luften. De skifter så hver anden time, så det hele tiden er frisk personale ved styrepinden. Flemming og Bent blev hurtigt smidt ud af cockpittet, da besætningen hastede videre ind til et af hotellerne i København. Vi var trætte efter landingen, da vi havde været afsted siden torsdag morgen dansk tid kl. halv fire.

Vi fik et par timers pause i Kastrup, inden Cimber flyet til Karup afgik. Vi brugte tiden på en rundfart med lufthavnsbussen, ikke noget vi havde planlagt, men vi hoppede blot på den ved udenrigsterminalen i den tro, at den straks ville futte os over til indenrigs. Men efter at lufthavnen har fået de mange nye parkeringsanlæg, så kører lufthavnsbussen nærmest det halve Amager rundt, så Merete og Kjesten begyndte at tvivle på, om vi nogensinde kom over til Karup-flyet i indenrigs. Vi kom til indenrigs og måtte igennem turens sidste sikkerhedscheck, alt håndbagage på båndet, tømme lommer, tage bælte af bukserne, tage computeren op af tasken, jo det er blevet rutine for os.

Vi ankom til Karup som planlagt og Sander tog imod os. Han inviterede os alle hjem til brunch, et hurtigt besøg, men han vidste jo at vores køleskabe var tomme, og sultne måtte vi helt bestemt være efter mere end 5 uger hjemmefra. Vi fik et par af hans hjemmebagte rugbrød med hjem. Herligt.

Mange havde inden vores afrejse ytret stor skepsis om, hvordan det ville være at bo 2 par i en autocamper i så lang tid. Selvfølgelig er der ikke meget plads, og intimsfæren bliver også reduceret i forhold til normalt, men til alle skeptikere kan vi fortælle, at det kan lade sig gøre. Efter de 30 dage i camperen er vi stadigvæk gode venner, og vi ville ikke være kede af at gentage en rejse med så begrænset en plads til at bo og sove i. Vi snakkede lidt om, hvordan det ville være at komme hjem til vore "store" huse, men pudsigt nok tilpassede vi os hurtigt vort hotelværelse med den rigelige plads uden at tænke over det. Og det var ganske rart at gå i bad om morgenen uden at skulle huske at have alting med i diverse plastikposer til ophængning på knager i baderummet for ikke at gøre alting

pladdervådt. Det bliver også underligt, at vi 4 ikke skal dele tiden sammen så intenst den nærmeste tid, men det vænner vi os nok også hurtigt til.

DET HAR VÆRET EN RIGTIG GOD OG OPLEVELSESRIK TUR.

De kærligste hilsner

Kjesten, Flemming, Merete og Bent

